

20. 8. 2003 - STŘEDA

16.31

Mám hrůzu z prvního ročníku na střední škole. Právě proto jsem si koupila tenhle zápisník s deskami s džínovým potiskem, abych se mohla vypovídat bez rizika, že se mi někdo vysměje. Pokud vím, nikdo z mého okolí se toho nebojí tak strašně jako já!

No, asi bych se měla nejprve představit. Jmenuju se Paulína Semoková, ale všichni mi říkají jediné Paula. Je mi patnáct let, výška 165 centimetrů, váha střídavě ukazuje 50 až 54 kilogramů. Mám tmavohnědé vlasy, které mi sahají po lopatky. Vlasy a tmavohnědé oči s poměrně dlouhými řasami jsou to jediné, co se mi na mně nepříčí. Nos mi připadá příliš špičatý, rty moc úzké a obočí... jako džungle. Máma tvrdí, že je krásné, a ať se neopovážím si ho vytrhat. Takže kvůli ní vypadám jako Frankenstein. Nejhorší je, že mám uhry, které ne a ne zamaskovat.

Myslím, že to o mně zatím postačí. Bolí mě ruka, proto budu pokračovat někdy příště. I tak si připadám jako idiot, že sděluju své myšlenky papíru. A vůbec – proč se tady vlastně popisuju?

23. 8. - SOBOTA

15.32

Panebože, už to nemůžu vydržet. Sestra mi tu pobíhá, přehrabuje se v mé skříni (a to máme každá svůj pokoj!), ve vlasech má asi tunu pěnových natáček a na puse pět různých rtěnek (měla jsem jí sdělit, která jí sluší nejvíc). Samozřejmě se chystá na rande. Moje

sestra se jmenuje Libuše a je jí už osmnáct. Někdy si vedle ní připadám jako tříleté batole, protože jsem ještě ani neměla kluka, ani jsem se s nikým nelíbala nebo nedržela za ruku (tedy pokud nepočítám své rodiče, když jsem byla malá). Zřejmě jsem nějaká opožděná. Jediný, komu se líbím, je můj pes – slovenský čuvač Bělouš (pravděpodobně bude zmutovaný, protože čuvače povahou rozhodně nepřipomíná).

Myslím, že chce jít ven... Takže jdeme.

21.25

To tedy byly hodiny hrůzy!

I když máme rodinný dům se zahradou, Bělouš si zřejmě potřeboval pořádně protáhnout údy, poohlédnout se po psích krasavicích a pokropit pár stromů. Dala jsem ho na vodítko a vyšli jsme na procházku. Najednou zahlédl nějakého špice a vyrazil za ním jako o závod. Já jsem vystřelila společně s ním, divže jsem neletěla vzduchem. Má kolena trpěla a nové tepláky se ocitly ve vážném ohrožení. Nakonec se mi podařilo Běloušovi domluvit a zamířili jsme domů. Očividně byl nadmíru šťastný, že mi zavařil, protože neustále vrtěl ocasem. Hajzlík jeden! Mělo mě napadnout, co bude zač, už když jsme ho kupovali, protože mě v autě celou pozvracel.

Doma spráskla máma ruce: „Paulo, co jste to, proboha, vyváděli?“

Pokud byste čekali, že mě aspoň trochu politovala, tak jste na omylu. Místo toho jenom kroutila hlavou a požádala mě, abych ho vykoukala a ostríhala mu drápy. No uznejte, nemám já skvělý život?!

Tak jsem se s Běloušem odbelhala na dvůr a trvalo mi patnáct minut, než jsem ho donutila stát na místě. Koupání připomínalo bitvu – Bělouš se pořád vrtěl a otřepával.

Pak se konečně uklidnil se, dokud... nepřišlo na řadu stříhání drápů. Když jsem se chystala na poslední, celá šťastná, že jsem to zvládla, sebou trhl, mohutnou tlapou mě švihl přes tvář, povalil na zem a utekl. Tak ať! Jeden dráp bude mít dlouhý. Jeho problém!

Na tváři mám tři parádní škrábance. Má to ale jednu výhodu – podařilo se mu dostat můj ničím nezničitelný bedar, který se konečně zmenšil (vytekl hnis), i když to teď pálí jako čert.

Momentálně sedím na posteli, prohlížím si tváře, dezinfikuju odřená kolena – a schytaly to dokonce i lokty... Vlastně by to ne-

bylo až tak hrozné, kdyby tu neseděla moje takzvaná sestra a nevyprávěla mi všechny podrobnosti o svém rande – jaký je ON úúú-žasný, bezchybný, vtipný, jak krásně hladí, líbá...

A nikdo nevidí, jak jsem JÁ zničená! Doufám, že se to zahojí, než půjdu do školy.

22.35

Když jsem se umyla, pootevřela jsem dveře, aby za mnou mohl Bělouš v noci přijít, pokud bude chtít (nedokázala jsem se na něj zlobit déle než hodinu – vždyť je to jediný chlap, který mě má jakžtakž rád). Zhasla jsem světlo, lehla jsem si... A najednou se pode mnou prohnula postel a na škrábance mi dopadlo něco vlhkého, až jsem zajechla bolestí a v zoufalství rozsvítila lampičku. Samozřejmě. Kdo jiný než Bělouš? Uvelebil se v mé posteli, takže zabral tři čtvrtiny místa a na mě zbylo – asi tak třicet centimetrů... Tohle je nejspíš můj osud.

24. 8. – NEDĚLE

00.37

Naprosto úžasné bylo, když ke mně Bělouš otočil hlavu a mocně zívł, takže jsem se skoro pozvracela!

11.15

Strávila jsem dvě hodiny v koupelně! Od deváté dosud. Když jsem se totiž ráno probudila a uviděla se v zrcadle, téměř jsem omdlela. Tvář mám opravdu nádhernou – samá podlitina a opuchlina, rozškrábnutý bedár zčervenal a zduřel, takže je dvakrát větší než předtím... Paráda. Chtěla jsem ho zamaskovat korektorem, ale když po dvou hodinách začala na dveře zuřivě bušit ségra, smyla jsem to, jelikož to bylo ještě nápadnější než bez korektoru. Děs a hrůza!

14.08

Bělouš je venku a já se přišerně nudím. Konečně mám celý pokoj pro sebe... a výsledek je, že tu umírám nudou. Do háje, co mám dělat? Ríša a Denisa jsou pryč a nikoho dalšího v Lamači neznám...

Hm... Kašlu na to, píšu samé blbosti.

15.15

Máma na mě ječela, že mi zvoní mobil, který jsem nechala v obýváku (pořád na něj zapomínám). Konečně se totiž vrátila moje nejlepší kamarádka Denisa. Ani nevíte, jak jsem šťastná!

Denisa: Čau! Jak se máš? Žiješ ještě vůbec?

Já: Deniso! To je ale překvapení! Jasně že žiju, ale včera mě Bělouš skoro rozsápal, když jsem mu stříhala pazoury.

Denisa: Cože?!

Já: Prostě klasická smůla. Asi bych si ji měla nechat patentovat...

Denisa: Chudinko.

Já: A co ty? Jak bylo v Itálii? Musíš být úžasně opálená!

Denisa: Taky že jsem. A Italové jsou neuvěřitelně krááááásní chlapi... Měla bys tam vyrazit taky, abys získala nějaký zkušenosti.

Já: A sbalilas někoho?

Denisa: Jasně, ale jenom na tu dovolenou. Nejlepší bylo, že jsme se dorozumívali rukama nohama, jelikož on uměl jenom francouzsky. Poslyš, nemůžeš jít ven? Ráda bych tě viděla...

Užuž jsem se chystala souhlasit, jenže pak jsem si vzpomněla na svou vizáž, díky níž by mě bez přijímacího pohovoru přijali do Bojnic jako zámecké strašidlo, a raději jsem odmítla.

Já: Ne, promiň. Vypadám tak hrozně, že bych to psychicky nezvládla. Spíš až tak pozitří, ano?

Denisa: No dobře, tak to ještě vydržím. Budu končit, Itálie byla drahá a telefonování žere další penízky... Měj se krásně, a ať se ti ksichtík zahojí. Pa!

Já: Pa! A připrav se, že mi celou svou love story budeš vyprávět. Čaues!

Denisa: To se neboj, čau!

19.18

Dnes je fakt hrozný den. Vůbec mě nenapadá, co bych měla dělat... Tak jsem po telefonátu s Denisou popadla deku a šla jsem se natáhnout do trávy. Trochu jsem se opálila a sluníčko mi pomohlo s tím šíleným bedarem – zmenšil se.

Neobešlo se to ovšem bez nehody. Spokojeně jsem usnula a zdál se mi krásný sen...